

Bembeke journal.

Jaargang nummer 12.

editie nummer 2.

29 april 2018

Dag allemaal,

De vorige editie zijn we beëindigd met de verwachting dat Ingrid en familie op de dag van aankomst waarschijnlijk wel rond zeven uur al in diepe rust zouden zijn.

Nou dat bleek precies te kloppen en maar goed ook, want de volgende dag waren de kinderen natuurlijk bij het krieken van de dag (rond half zes) wakker en kwamen ze zo rond acht uur ons huis opvrolijken. Gelukkig waren we al "up and running".

De eerste dagen was Evi nog wel wat verlegen, met name ten opzichte van volwassenen, maar na een aantal dagen ging dat over en inmiddels loopt ze vrolijk Muli Bwanji (hoe gaat het) en Zikomo (dankjewel) roepend rond. Ze speelt al volop met andere kinderen en met name door het maisveld rennen is een bijzondere attractie. Wel bijzonder om te horen dat Evi volop in het Nederlands kletst tegen de kinderen hier, die daar vervolgens even vlot in het Chichewa op antwoorden. Waar zouden ze het toch over hebben met elkaar?

Voor kleine Joris maakt het allemaal niks uit, dik, dun, wit of zwart. Hij lacht naar iedereen en steelt daarmee de show. Ze hebben inmiddels ook een grote zak pofmaïs gekregen, dus Ingrid bakt nu aan de lopende band voor de hele buurt popcorn. Zo maak je wel vrienden.

Nu maar even over het werk, anders lijkt het net alsof we hier alleen maar op vakantie zijn en dat is natuurlijk niet de bedoeling.

Allereerst het nieuwe maisproject, dat we samen met de stichting The Art of Charity uit Nederland doen.

Vijftig boeren zijn geïnstrueerd over een andere manier van mais planten, met niet alleen kunstmest maar ook met compost.

Het resultaat is verbluffend, de betreffende akkers liggen er geweldig bij met hoge dikke maisstengels en grote maiskolven er aan, ze vallen echt op tussen alle andere akkers, zodanig zelfs dat de leverancier van het zaadgoed een naambord heeft geplaatst bij een veld dat langs de weg ligt. Alle deelnemers zijn enthousiast en we krijgen van andere boeren alleen maar vragen, wanneer zijn mee mogen doen.

Het varkensproject loopt ook prima en we kregen vandaag bericht dat bij project nummer 5 dat vorig jaar is gestart, de eerste zesling is geboren.

Als alles goed gaat wordt er nog dit jaar een zesde project gestart.

Jullie zullen wel denken wat een agrariërs zijn die twee geworden en dat terwijl ze naar een stadswoning gaan.

Het breiproject loopt nog steeds voortreffelijk, half Bembeke loopt inmiddels rond met een trui van het plaatselijke atelier. Lokaal en machines zien er prima uit. Dat is echt de verdienste geweest van Aafke. Hulde hiervoor.

Een aardige klus is het uitpakken en distribueren van de goederen uit de laatste twee containers. Omdat we vorig jaar enorm druk zijn geweest met de inrichting van het natuurkundefacticum en het sociaal centrum in Lilongwe, stonden nu de goederen uit twee containers op ons te wachten die van het najaar 2017 en van het najaar 2016.

Alhoewel we alles redelijk goed hadden geïnventariseerd, kom je daarbij toch nog voor verrassingen te staan. Hadden we bijvoorbeeld Ingrid gevraagd om een broodrooster mee te brengen (zo'n ding maakt ook oud brood nog lekker) komt er een gloednieuwe uit een doos. Kopen we net een nieuwe zachte veger in Lilongwe, vinden we prompt een doos vol nieuwe vegers uit Nederland en ook nog ooit zelf gekocht nota bene. Vervelend om het te moeten toegeven, maar ook bij ons neemt de vergeetachtigheid toe.

De bouw van het nieuwe gebouw voor het speciaal onderwijs gaat zeer voorspoedig. Binnen een week op steigerhoogte is voor een gebouw van 8 X 26 meter met 3 lokalen toch aardig vlot. De aannemer heeft er dan ook maar liefst 25 mensen voor ingezet.

Twee jaar geleden hebben we het ziekenhuisje van een hele partij hoeslakens en gewone beddenlakens voorzien. Mooi om te zien dat we ze dagelijks op de waslijn zien hangen, als teken van gebruik. We vragen ons af en toe wel af wat ze er allemaal mee uitspoken als je de staat ziet waar ze in verkeren. Voor de lakens hadden we wat dikkere stof gekocht (aanbieding natuurlijk) die je ook wel voor wat anders kunt gebruiken. Nou dat is ze hier ook niet ontgaan, want voor de ramen hangen tegenwoordig mooie gordijnen. Toevallig net de zelfde stof als onze lakens.

Zaten we van de week na weer een drukke dag met vooral veel aanloop, zo rond acht uur 's avonds net bij te komen onder het genot van een kopje heerlijke oploskoffie, horen we ineens allerlei vreemde geluiden buiten. Wat bleek: de watchman was in het donker onze auto aan het wassen met gebruik van een zaklamp (niet om mee te wassen natuurlijk, daarvoor gebruikte hij een "mop"). Het water dat hij ervoor gebruikte was inmiddels pure modder geworden, maar hij vond toch wel dat Ans nog wat zeep kon aanleveren om deze modder om te toveren in een heerlijk fris sopje. De mans was dolblij met de 1000 kwacha die hij er voor kreeg (ongeveer 1 euro 25 inclusief avondtoeslag).

Wat die aanloop betreft overigens krijgen we zoals gebruikelijk allerlei vragen om ondersteuning, soms lachwekkend en soms heel serieus. Een leerkracht bijvoorbeeld die om studiefinanciering voor zijn zoon komt vragen, terwijl hij volgens ons een behoorlijk inkomen heeft en die vervolgens echt niet snapt waarom hij voor ons niet tot onze doelgroep hoort. Maar ook een dove jongen die het bij het speciaal onderwijs zo goed deed dat hij is toegelaten tot een middelbare school in Kasungu, waar ze zijn toegerust om dit type leerling adequaat op te vangen. Hij is ook nog wees en wordt verzorgd door een oom, die heeft al een paar varkens verkocht om het schoolgeld te kunnen betalen. Maar ja aan het eind van de varkens blijft er (behalve de staart) toch nog een restschuld over. Ga er maar aan staan.

We hebben al een paar keer tegen elkaar gezegd dat we gaan afbouwen, maar als je dan hier bent en al die noden ziet, die voor de mensen haast onoverkomelijk zijn en die voor ons soms met een paar honderd euro zijn op te lossen (een of twee etentjes buiten de deur minder), dan begin je toch weer te twijfelen.

Overigens is de aanloop niet allen om te vragen, maar er worden ook wel blijken van waardering gebracht. Zo hebben we volop aardappelen, tomaten, bananen en uien in huis, zonder dat we daarvoor naar de groenteman hoefden te gaan en gisteren: jawel hoor daar kwam hij weer, de levende kip cadeau als teken van waardering, wel jammer dat we die niet als bewijs mee kunnen nemen in het vliegtuig.

Van maandag 23 tot en met donderdag 26 april overigens, mochten we voor Evi en Joris niet alleen opa en oma spelen maar ook mama en papa.

Ingrid en Josca maakten namelijk een safaritrip naar South Luangwa in Zambia en daarbij kun je niet zoveel met twee kleine kinderen.

Een en ander verliep overigens prima (we zijn het dus nog niet verleerd) en de kinderen gedroegen zich voorbeeldig, zodanig zelfs dat het de Malawianen opviel, maar toch ook wel heel vermoeiend. Dus blij dat de safari gangers terug waren. Het is van alle tijden, maar het blijft merkwaardig overigens dat kinderen zich anders gedragen als de ouders in de buurt zijn. Waar zowel de kleinkinderen als wijzelf veel plezier aan beleefden waren de kippen die hier gewoon vrij rondlopen en daarbij ook regelmatig ons huis aandoen. Vooral een kloek met kuikens blijft vermakelijk om te zien. Dat hierbij onvermijdelijk ook hanen horen die zo vanaf 4 uur in de nacht beginnen te kraaien is wel wat minder. Evi werd daar regelmatig wakker van en begon dan maar wat te zingen, waarop haar broertje prompt ook wakker werd en het niet bij zingen hield. Maar alla een kniesoor die daar op let.

We vonden dat we na de oppasdagen wel een verzetje verdiend hadden en dus trakteerden we onszelf daags na Koningsdag op een tweedaagse trip naar Lilongwe. Even lekker niks doen.

Het is momenteel zondagavond en weer terug uit Lilongwe.

Nog een paar dagen hard werken en dan vliegen we donderdag met z'n allen terug naar huis. We kunnen dan terugkijken op een leuk en geslaagd verblijf hier in Bembeke.

Groeten vanuit een nog steeds warm Malawi en tot binnenkort,

Ans en Wil.